

European Asylum Support Office

Raportul anual privind situația azilului în UE 2017

Rezumat

SUPPORT IS OUR MISSION

Rezumat

Raportul anual al EASO privind situația azilului în Uniunea Europeană 2017 furnizează o perspectivă de ansamblu cuprinzătoare privind evoluțiile la nivel european și la nivelul sistemelor de azil naționale. Pe baza unei serii extinse de surse, raportul ia în considerare principalele tendințe statistice și analizează schimbările din statele UE+ în ceea ce privește legislația, politicile și practicile acestora, precum și jurisprudența națională. Deși se axează pe domeniile-cheie ale sistemului european comun de azil, raportul include deseori referințele necesare la contextul mai extins al migrației și al drepturilor fundamentale.

Evoluții la nivelul UE

Au fost raportate evoluții considerabile în 2017 în domeniul protecției internaționale în Uniunea Europeană.

Deși transpunerea pachetului acquis-ului în materie de reformare a azilului a fost practic finalizată, noul pachet de reformare a sistemului european comun de azil face în continuare obiectul negocierilor. Pachetul era compus din propuneri de consolidare a mandatului EASO transformându-l în Agenția pentru azil a Uniunii Europene, reforma sistemului Dublin, modificări ale sistemului Eurodac, propuneri pentru un nou Regulament privind procedurile de azil și Regulament privind calificările și revizuirea Directivei privind condițiile de primire.

În conformitate cu responsabilitatea sa de a asigura aplicarea corectă a legislației UE, Comisia Europeană a luat măsuri în contextul procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor pentru Ungaria, Republica Cehă, Polonia și Croația.

Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat o serie de decizii, dintre care șapte au vizat punerea în aplicare a Regulamentului Dublin, indicând impactul aflului în masă de solicitanți de azil în 2015 și 2016, precum și impactul deplasărilor secundare. În mod specific, CJUE a analizat aspecte privind legalitatea trecerilor de frontieră în masă, drepturile solicitanților de azil cu referire la Regulamentul Dublin III și termenele-limită aplicabile, transferul automat al responsabilității, când transferul nu a fost realizat, transferul solicitanților de azil grav bolnavi, detenția în contextul Regulamentului Dublin III și aplicabilitatea Regulamentului Dublin III în cazul persoanelor cărora li se acordă protecție subsidiară în statul membru al primei intrări. Alte aspecte luate în considerare de Curte au cuprins cerința de a derula o audiere în procedurile de recurs, dreptul de a fi audiat, excluderea din statutul de refugiat și utilizarea testelor de homosexualitate în procedurile de azil. În sectorul primirii, Curtea a confirmat motivele detenției solicitanților de azil. Curtea a respins, de asemenea, acțiunile intentate de Slovacia și Ungaria împotriva mecanismului de transfer.

Punerea în aplicare a Agendei europene privind migrația a continuat în 2017, fiind rezumată în Comunicarea Comisiei privind realizarea Agendei europene privind migrația în septembrie 2017. S-a făcut referire la abordarea zonelor-hotspot, care a fost definită ca piatra de temelie a răspunsului la provocările migrației în Mediterana, cu susținere acordată Italiei și Greciei de EASO în cadrul abordării.

În Italia, EASO a detașat experți naționali, susținuți de personal temporar și mediatori culturali, care furnizează informații migranților care vin, ajută la accelerarea înregistrării oficiale a cererilor de protecție internațională în țară, susțin Comisia națională pentru azil și comisiile teritoriale în activitățile lor și contribuie la punerea în aplicare a legislației recente privind consolidarea protecției copiilor migranți. În Grecia, abordarea zonă-hotspot are legătură cu punerea în aplicare a Declarației UE-Turcia în temeiul căreia șefii de stat sau de guvern din UE și Turcia au convenit să gestioneze migrația ilegală, ca urmare a aflului masiv de migranți în UE. Angajamentul statelor membre ale UE privind declarația UE-Turcia a fost reiterat în Declarația de la Malta, adoptată de membrii Consiliului European, privind aspectele externe ale migrației.

Un mecanism-cheie de urgență lansat în temeiul agendei a vizat activități de transfer, destinate să furnizeze un răspuns la volumul mare de sosiri în UE, ceea ce a pus o presiune specială pe statele membre din prima linie.

Transferul a fost stabilit ca mecanism temporar și excepțional, constând în transferul unui număr de până la 160 000 de solicitanți care aveau în mod clar nevoie de protecție internațională din partea Greciei și Italiei pe parcursul unei perioade de doi ani, până în septembrie 2017. Deciziile Consiliului privind transferul au expirat la 26 septembrie 2017. Din Grecia, toți solicitanții eligibili rămași au fost transferați până în martie 2018, în timp ce doar 35 au rămas să fie transferați din Italia începând cu 22 mai 2018. Până la sfârșitul anului 2017, 33 151 de persoane au fost transferate, 11 445 din Italia și 21 706 din Grecia. Până la finalul lunii martie, numărul total de persoane transferate era de 34 558 (12 559 din Italia și 21 999 din Grecia). EASO a furnizat susținere operațională extinsă pentru procesul de transfer din Grecia și Italia de la începutul lansării procesului, iar activitățile EASO s-au extins în mod considerabile pe parcursul perioadei de punere în aplicare.

Pe parcursul anului 2017, Uniunea Europeană și-a continuat cooperarea cu partenerii externi. Cadru de parteneriat privind migrația, introdus în iunie 2016, a cuprins inițiative derulate într-o serie de țări prioritare de origine și de tranzit, inclusiv Mali, Nigeria, Niger, Senegal și Etiopia și în cooperare cu acestea. Activitățile au vizat consolidarea dialogului politic, combaterea traficului și contrabandei, consolidarea protecției și elaborarea unui nou mecanism de relocare pentru refugiații din Turcia, Orientul Mijlociu și Africa până la sfârșitul

anului 2019, consolidarea gestionării returnărilor și lansarea de programe de locuri de muncă în temeiul Fondului fiduciar de urgență al UE pentru Africa și Planul european de investiții externe (PIE). Aceste programe susțin investițiile în țări partenere din Africa și din vecinătatea europeană.

Protecția internațională în UE+

Din punct de vedere al tendințelor statistice, în 2017, au fost înregistrate 728 470 de cereri de protecție internațională în UE+, reprezentând o reducere cu 44 % în comparație cu 2016, dar nivelul rămâne ridicat față de nivelul anterior crizei refugiaților care a început în 2015. Presiunea migratoare asupra frontierelor externe ale UE s-a menținut la nivel înalt, dar a scăzut pentru al doilea an consecutiv, în mare parte pe rutele mediteraneene estice și centrale, în timp ce s-a înregistrat o creștere fără precedent pe ruta mediteraneană vestică.

Siria (începând din 2013), Irak și Afganistan au fost principalele trei țări de origine a solicitanților de azil în UE+. Aproximativ 15 % din solicitanții de azil erau din Siria, Irak clasându-se pe locul al doilea și Afganistan pe locul al treilea din punctul de vedere al originii solicitanților de azil, reprezentând fiecare 7 % din toate cererile din UE+. Aceste trei țări erau urmate de Nigeria, Pakistan, Eritreea, Albania, Bangladesh, Guineea și Iran.

În țările învecinate cu Siria, Irak, Iordania, Liban, Turcia, Egipt și alte țări africane din partea de nord, UNHCR a indicat că numărul de refugiați sirieni înregistrați până la sfârșitul anului 2017 atingea aproximativ 5,5 milioane.

În anul 2017, similar anului 2016, puțin peste două treimi din solicitanții de azil erau bărbați și o treime erau femei. Jumătate din solicitanții de azil făceau parte din categoria de vârstă cuprinsă între 18 și 35 de ani și aproximativ o treime erau minori.

În 2017, în ansamblu, aproape 99 205 cereri de azil au fost retrase în statele UE+, o diminuare considerabilă de 41 % în comparație cu 2016, când au fost retrase 168 195 de cereri. Raportul de cereri de azil retrase comparativ cu numărul total de cereri de azil depuse în UE+ a fost de 14 %, un procent similar celui din anii precedenți. Potrivit datelor EASO, tot similar situației din anii precedenți, majoritatea retragerilor au fost implicite, ceea ce înseamnă că solicitanții au abandonat procedura de azil fără a informa în mod explicit autoritățile.

Din punct de vedere al cazurilor pendinte, pentru prima dată în câțiva ani, la finalul anului 2017, volumul de cazuri pendinte a fost redus în comparație cu anul anterior când aproximativ 954 100 de solicitanți așteptau o decizie finală în UE+, cu 16 % mai puțin decât în aceeași perioadă în 2016. La sfârșitul anului 2017, numai jumătate din toate cazurile pendinte așteptau pronunțarea unei decizii în primă instanță, în timp ce un procent în creștere de cazuri erau pendinte la curtea de apel și instanța supremă, ceea ce constituie un nou fenomen. Numărul de cazuri care așteptau pronunțarea unei decizii de către curtea de apel și instanța supremă aproape s-a dublat față de sfârșitul anului 2016, indicând transferul volumului de muncă în sistemele naționale de la prima instanță la etapele de recurs și de revizuire.

Cele mai multe cereri de azil în așteptarea unei decizii au vizat afgani, sirieni și irakieni. La sfârșitul anului 2017, majoritatea cazurilor în curs de soluționare (443 640) au fost în continuare raportate în Germania. Cu toate acestea, numărul a scăzut cu peste o pătrime în comparație cu 2016. Italia a continuat să fie al doilea stat dintre statele UE+ din punct de vedere al cazurilor aflate în curs de soluționare, în timp ce în Spania și Grecia s-au înregistrat creșteri considerabile. Reducerea volumului mare de cazuri din majoritatea statelor UE+ s-a datorat unei combinații de factori, inclusiv mai puține cereri de azil noi, dublată de emiterea de mai multe decizii. Măsurile organizaționale și de politică specifice puse în aplicare în statele UE+ pentru a aborda problema prelucrării dificile a volumului mare de lucru au avut și ele un impact.

Din punct de vedere al deciziilor emise, în 2017, în statele UE+ s-au pronunțat **996 685 de decizii în primă instanță**, în scădere cu 13 %, comparativ cu 2016. Scăderea de la un an la altul reflectă numărul mai mic de cereri de azil prezentate: 2016 a reprezentat un an record din punct de vedere al volumului de cereri de protecție internațională, statele UE+ intensificându-și eforturile pentru a gestiona volumul de lucru în creștere.

Dintre toate deciziile pronunțate în primă instanță în 2017, aproape jumătate (462 355) au fost pozitive, dar această rată de recunoaștere globală UE+ este cu 14 % mai mică decât în 2016. În ciuda pronunțării de mai puține decizii în ansamblu, numărul de decizii cu răspuns negativ a crescut de fapt: de la 449 910 în 2016 la 534 330 în 2017. În ceea ce privește deciziile cu răspuns afirmativ, în 2017, s-a înregistrat o reducere distinctă a procentului de decizii care acordau statutul de refugiat (scădere la 50 % de la 55 % în 2016) sau protecție subsidiară (scădere la 34 % de la 37 %), cu o creștere paralelă a procentului acelor care acordă protecție umanitară (la 15 % de la 8 %).

Această scădere a raportului de recunoaștere UE+ la 46 % (o scădere de 14 %, comparativ cu 2016) se datorează cel puțin parțial unui număr mai mic de decizii pronunțate pentru solicitanții cu rate de recunoaștere a cererilor de azil mai degrabă ridicate, în combinație cu pronunțarea de mai multe decizii pentru solicitanții de azil cu rate de recunoaștere a cererilor de azil mai degrabă scăzute. Deși au fost mai puține decizii pronunțate pentru solicitanții de azil din Siria și Eritreea, deciziile emise pentru solicitanți afgani, iranieni și nigerieni au fost considerabil mai multe decât în 2016.

Este important de reținut că ratele de recunoaștere a cererilor de azil variază în statele UE+, cu valori atât mari, cât și mici de rate de recunoaștere, în special pentru solicitanții de azil din Afganistan, Iran și Irak, în care rata de recunoaștere a cererilor de azil este cuprinsă între 0 și 100 %. Pentru alții, s-a înregistrat o convergență relativ mai mare (de exemplu, Eritreea și Siria) și mai mică (de exemplu, Albania și Nigeria) de rate de recunoaștere a cererilor de azil.

Pentru cetățenie individuală, variația în ratele de recunoaștere a cererilor de azil în statele UE+ poate sugera, într-o anumită măsură, o lipsă de armonizare din punct de vedere al practicilor de luare de decizii (cauzate de o evaluare diferită a situației din țara de origine, o interpretare diferită a conceptelor legale sau cauzate de jurisprudența națională). Cu toate acestea, poate, de asemenea, să arate că, chiar dintre solicitanții din aceeași țară de origine, anumite state din UE+ pot primi persoane cu motive de protecție foarte diferite, ca de exemplu, minorități etnice specifice, persoane din anumite regiuni ale unei țări sau solicitanți de azil care sunt copii neînsoțiți.

În ceea ce privește deciziile pronunțate ca recurs sau revizuire, în 2017, **curțile de apel sau instanțele supreme** au pronunțat **273 960 de decizii în statele UE+**, cu o creștere de 20 % în comparație cu 2016, consolidând o tendință în creștere a numărului de decizii pronunțate, ceea ce s-a observat începând din 2015. Trei treimi din toate deciziile pronunțate de o curte de apel sau o instanță supremă au fost emise în Germania (58 % din totalul UE+), Franța (12 %) și Suedia (7 %). Mai specific, sirienii au beneficiat de patru ori mai multe decizii (38 675), afganii de trei ori mai multe decizii (34 505) și irakienii aproape de trei ori mai multe decizii (19 935) decât alții. În schimb, în 2016, de o treime din toate deciziile pronunțate ca urmare a unui recurs au beneficiat solicitanți din trei țări din Balcanii de Vest (Albania, Kosovo și Serbia), cu rate de recunoaștere a cererilor de azil mult mai scăzute.

Pentru funcționarea sistemului Dublin în 2017, o serie de evoluții pot fi raportate pe baza datelor EASO care au indicat o creștere a numărului de decizii pronunțate în cereri pe baza sistemului Dublin. Pentru fiecare decizie pronunțată pentru o cerere în baza sistemului Dublin în 2017 au fost aproape cinci cereri prezentate în grupul de țări care raportează în baza acestui indicator Dublin,

cea ce poate însemna că un număr considerabil de solicitanți de protecție internațională continuă deplasările secundare în statele UE+. În 2017, majoritatea deciziilor au fost emise într-un grup mic de țări. Italia și Germania au fost țările partenere pentru aproape jumătate din toate răspunsurile, urmate la distanță de Bulgaria, Suedia, Franța și Ungaria. Rata de recunoaștere globală pentru deciziile pentru cererile în baza sistemului Dublin în 2017 a fost de 75 %; cu toate acestea, rata de recunoaștere a variat considerabil între țările respondente.

Deciziile au fost, în general, pronunțate pentru cereri în baza sistemului Dublin pentru cetățeni din Afganistan (11 % din total), Siria (8 %), Irak (8 %) și Nigeria (6 %). Datele EASO arată, de asemenea, că aproximativ două treimi din aceste decizii au fost pronunțate ca răspuns la cererile de „reprimire”, ceea ce înseamnă că majoritatea deciziilor vizează cazuri în care o persoană prezintă o cerere de azil într-unul din statele UE+ și apoi se mută în altă țară. În 2017, articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul Dublin, cunoscut ca una dintre clauzele discreționare, a fost invocat de aproape 12 000 ori (peste jumătate din cererile pentru aceste cazuri au fost depuse de Germania sau Italia). În 2017, cele 26 de țări raportoare au pus în aplicare puțin peste 25 000 de transferuri, o creștere cu o treime în comparație cu 2016. Trei treimi din toate transferurile din 2017 au fost generate de cinci state din UE+: Germania, Grecia, Austria, Franța și Țările de Jos. Mai mult de jumătate dintre persoanele transferate au fost primite de Germania și Italia.

În general, principalele evoluții în statele UE+ cu privire la procedura Dublin au reflectat volumul de cazuri care au trebuit prelucrate. Similar anului 2016, în 2017, suspendarea (fie integrală, fie parțială) a transferurilor în baza procedurii Dublin către Ungaria și Bulgaria a fost, de asemenea, constatată. La 8 decembrie 2016, Comisia Europeană a recomandat măsuri pentru consolidarea sistemului de azil elen, precum și reluarea progresivă a transferurilor către Grecia pentru anumite categorii de solicitanți de azil și o serie de state membre ale sistemului Dublin au trimis în 2017 cerere de transfer către Grecia ca urmare a recomandării.

O serie de state UE+ și-au modificat legislația privind protecția internațională. Acest lucru a inclus modificări substanțiale în Austria, Belgia, Ungaria și Italia, în timp ce alte țări și-au modificat, de asemenea, legislația în diverse domenii, incluzând modificări ale listei naționale de țări de origine sigure.

Multe state UE+ au făcut, de asemenea, modificări în ceea ce privește restructurarea internă și transferul de competențe către diverse entități din administrația națională pentru azil, inclusiv crearea de grupuri operative specializate pentru abordarea de probleme tematice.

Eforturile considerabile ale statelor UE+ au vizat, de asemenea, asigurarea integrității sistemelor naționale ale acestora, prevenind și luptând împotriva cererilor nefondate de protecție internațională și detectarea problemelor de securitate. Acest lucru a fost facilitat de punerea în aplicare de sisteme de identificare și de înregistrare avansate, susținute de tehnologia modernă, și de punerea în aplicare de proceduri pentru evaluarea vârstei, un sector în care au fost înregistrate multe evoluții în 2017.

Diverse inițiative au fost întreprinse de statele UE+ în 2017 pentru a îmbunătăți eficiența procedurii de azil, și anume de a derula procedurile pentru protecție internațională folosind în același timp timpul și resursele disponibile într-un mod optim, accelerând atribuirea protecției în cazurile justificate și evitând procedurile de lungă durată pentru cazurile fără teme. Principalele tendințe au vizat digitalizarea și introducerea de noi tehnologii (sistem de informare, baze de date, videoconferință pentru interviuri și interpretare) care au ajutat, de asemenea, la schimbul de informații între diverși actori. Obiective similare au fost urmărite cu măsuri direcționate spre o mai bună organizare a sistemelor de azil prin stabilirea de centre de procesare specializate, precum în Germania, și folosind măsuri pentru distribuirea cazurilor, canalizând anumite categorii prin canale dedicate în mod specific. Măsurile au inclus, de asemenea, proceduri prioritare și rapide.

În plus, pentru menținerea și îmbunătățirea calității, statele UE+ au implementat mecanisme de asigurare a calității, au elaborat materiale orientative și au oferit activități de consolidare a capacităților pentru membrii personalului, în special în ceea ce privește aspectele complexe ale azilului, precum probleme privind vulnerabilitatea. Aceste măsuri au fost suplimentate de o formare amplă și cuprinzătoare oferită de EASO. În ciuda acestor eforturi, societatea civilă și UNHCR au subliniat nevoia de a continua sistematic și coerent îmbunătățirea calității în practicile zilnice.

Mecanismul european de relocare, lansat la Consiliul Justiție și Afaceri Interne la 20 iulie 2015, a luat sfârșit la 8 decembrie 2017. Până la acest moment, 19 432 de persoane care aveau nevoie de protecție internațională au fost relocalate în temeiul mecanismului în 25 de state membre și asociate, ceea ce reprezintă 86 % din cele 22 504 relocări asumate și convenite inițial între părți.

Comisia a emis o Recomandare la 27 septembrie 2017 privind consolidarea căilor legale pentru persoanele care au nevoie de protecție internațională, introducând astfel un nou mecanism care vizează relocarea a cel puțin 50 000 de persoane până la 31 octombrie 2019. Până la 26 mai 2018, peste 50 000 de angajamente fuseseră făcute de 19 state membre, devenind

astfel cel mai mare angajament colectiv UE privind relocarea de până acum. Până în prezent, aproape 2 000 de persoane au fost deja relocate în baza acestui nou mecanism.

Între timp, mecanismul de relocare în baza mecanismului 1:1 stipulat în Declarația UE-Turcia a continuat, de asemenea, să fie pus în aplicare, 12 476 de persoane fiind relocate în 16 state membre de când a intrat în vigoare la 4 aprilie 2016.

În baza acestor mecanisme de relocare comune ale UE, au fost și vor fi relocate persoane în principal din Turcia, Iordania și Liban. Noul mecanism din 27 septembrie 2017 se va axa în mod specific pe relocarea din țările africane pe ruta central mediteraneană.

Pe parcursul anului 2017, statele UE+ au înregistrat multe evoluții în programele acestora naționale de relocare, consolidându-și experiența și capacitățile.

În același timp, EASO a continuat să livreze rezultate în mandatul său prin facilitarea cooperării practice între statele membre și furnizând susținere statelor ale căror sisteme de azil și de primire erau sub presiune, și anume Bulgaria, Cipru, Italia și Grecia. EASO și-a îmbunătățit, de asemenea, dialogul cu societatea civilă organizând reuniuni tematice privind domeniile-cheie de interes (susținere operațională pentru zone-hotspot și relocare, furnizare de informații). Sistemul de avertizare timpurie și pregătire al EASO s-a extins, generând un portofoliu analitic pe baza datelor standardizate privind situația azilului în UE+, partaje cu EASO de către Comunitatea EPS a statelor membre săptămânal și lunar.

Funcționarea SECA

Au fost înregistrate evoluții importante în principalele sectoare tematice ale sistemului european comun de azil:

În ceea ce privește procedura de acces, în 2017, principalele țări care au primit solicitanți de azil au fost **Germania, Italia, Franța, Grecia și Regatul Unit**. Primele patru state care primesc solicitanți de azil au rămas aceleași ca în 2016, în timp ce Regatul Unit a înlocuit Austria pe locul al cincilea dintre țările care primesc solicitanți de azil. Aceste cinci țări împreună s-au ocupat de trei pătrimi din toate cererile prezentate în UE+.

Germania a fost pentru al șaselea an consecutiv principala țară care a primit solicitanți de azil. În ciuda unei scăderi cu 70 % a cererilor prezentate în 2017 în comparație cu 2016, totalul său de 222 560 de cereri a fost aproape dublu față de cererile adresate oricărei alte țări care primește solicitanți de azil. Italia s-a clasat pe locul doi în topul țărilor care primesc solicitanți de azil, cu 128 850 de cereri. Aceasta a fost urmată de Franța cu un total de peste 100 000 de cereri de azil. Din punct de vedere al procentului de cereri de azil primite de fiecare țară, exclusiv Germania a înregistrat un procent de 31 % din toate cererile pre-

zentate în UE+ în 2017. Cu toate acestea, în 2016, procentul de cereri de azil primite de Germania din totalul de cereri a fost de 58%, aproape dublu comparativ cu procentul anterior. În același timp, procentul de solicitanți în celelalte țări principale primitoare de solicitanți de azil, în special Italia, Franța, Grecia, Regatul Unit și Suedia, aproape s-a dublat în perioada 2016-2017. Grecia a fost țara care a înregistrat cel mai mare procent de solicitanți de azil în comparație cu numărul de locuitori.

În timp ce câteva state UE+ au continuat în 2017 să folosească reintroducerea temporară a controlului la frontieră (unde era necesar) la frontierele interne Schengen, societatea civilă a raportat un acces limitat pe teritoriu, inclusiv apariția unor piedici în câteva state membre, subliniind nevoia unui acces efectiv la protecție pentru persoanele care au nevoie. Evoluții importante au fost înregistrate cu privire la un proces de înregistrare rapid și eficient, care a ajutat la creșterea eficienței în etapele ulterioare ale procedurii. Un exemplu îl constituie înregistrarea în Grecia de solicitanți care au fost pre-înregistrați anterior în vara anului 2016 la momentul aflului în masă.

Accesul la procedură a fost, de asemenea, acordat prin canale dedicate, caz în care persoanele care îndeplineau anumite criterii erau aduse pe teritoriul UE+ în mod organizat, precum sisteme de admisie umanitară puse în aplicare de câteva state. Acestea au inclus coridoare umanitare, precum și vize umanitare și programe de reîntregire a familiei, care constituie o cale legală de intrare în Europa pentru migranți.

Pentru a putea să își comunice pe deplin nevoile de protecție și situația personală și pentru a putea fi evaluați în mod cuprinzător și echitabil, persoanele care solicită protecție internațională au nevoie de informații în ceea ce privește situația acestora. Atât administrațiile naționale ale statelor UE+, cât și societatea civilă au pus în aplicare o gamă largă de inițiative de informare în toate etapele procedurii de azil, utilizând o varietate extinsă de mijloace de comunicare, apelând la mass-media socială și la aplicații de telefoane inteligente.

Societatea civilă a subliniat nevoia de a se asigura că informația este disponibilă și este adecvată nevoilor grupurilor-țintă cărora i se adresează, în special în ceea ce privește persoanele vulnerabile. Cu privire la un aspect conexe, din punct de vedere al asistenței juridice și al reprezentării, evoluțiile din statele UE+ în 2017 au fost diverse, unele state extinzându-și domeniul de luare de măsuri pentru consolidarea eficienței asistenței juridice, iar altele reducând disponibilitatea ajutorului. În plus, o serie de provocări au fost identificate în domeniul asistenței juridice și reprezentării de către actori ai societății civile care operează în domeniu.

Atât furnizarea de informații, cât și asistența juridică sunt catalizate de interpretarea eficientă, care este un factor la fel de important în procedura de protecție internațională. Interpretarea eficientă asigură o comunicare adecvată între solicitant și autorități în fiecare etapă a procedurii, inclusiv acces la procedura de azil, cerere, analiză și etapa de recurs. În ansamblu, în 2017, statele UE+ au primit cereri de la resortisanți din 54 de țări diferite de origine, în comparație cu 35 de țări în 2016, ceea ce indică provocări în continuă creștere întâlnite pentru a asigura serviciile de interpretare pentru cât mai multe limbi diferite. Acest lucru a eficientizat o utilizare mai largă a măsurilor tehnice pentru a facilita interpretarea în procedura de azil.

În ceea ce privește analiza cererilor de protecție internațională în primă instanță, statele membre pot utiliza proceduri speciale, precum zone de frontieră accelerate sau procedura prioritara, respectând în continuare principiile de bază și garanțiile stipulate de legislația europeană privind azilul. Datele EASO arată că aceste proceduri sunt folosite focalizat și ca excepție decât ca regulă. Este important de reținut că majoritatea deciziilor pronunțate în UE+ folosind procedurile accelerate sau la frontieră conduc la respingerea cererii într-un procent considerabil mai mare decât în cazul deciziilor pronunțate prin intermediul procedurilor normale. Rata de recunoaștere a cererilor pentru deciziile pronunțate folosind procedurile accelerate a fost de 11 %, în timp ce pentru cele care s-a folosit procedura la frontieră a fost de 8 %. Din punct de vedere al organizării procedurilor, statele UE+ au apelat deseori la proceduri rapide și prioritare pentru categorii specifice de cazuri, aliniate cu volumul de lucru al statului specific. Au fost, de asemenea, înregistrate evoluții în ceea ce privește procedurile derulate la frontieră și în zonele de tranzit, în timp ce multe state UE+ au recurs, de asemenea, la utilizarea de concepte de țară sigură, în primul rând țară de origine sigură, iar câteva state și-au modificat listele acestora naționale de țări de origine sigure.

Din punct de vedere al primirii, în ansamblu, în 2017, o presiune scăzută a fost înregistrată în sistemele de primire în majoritatea statelor UE+. În consecință, câteva administrații și-au redus capacitatea de primire închizând diferite tipuri de centre de primire, în combinație cu înlocuirea treptată a centrelor de primire de urgență sau temporare cu unele permanente, pe baza planificării anterioare. În acest context, au fost înregistrate excepții, deoarece în anumite alte state capacitatea de primire a fost extinsă în vederea gestionării unei presiuni sau cereri în creștere care nu se concretizase încă. În 2017 s-au adoptat noi prevederi legislative într-o serie de state membre, reglementând comportamentul, drepturile și obligațiile solicitanților de azil în etapa de primire, dar și în așteptarea expulzării. În paralel, standarde de monitorizare au fost elaborate și programe conexe au fost implementate pentru a asigura condiții de primire adecvate. Din punct de vedere al condițiilor materiale de primire (hrană, îmbrăcăminte, locuințe și indemnizație), precum și asistență medicală, accesul la

educație și accesul la piața forței de muncă, evoluțiile în state specifice au variat în mod considerabil, conducând fie la o reducere, fie la o extindere a ofertei. Printre îngrijorările manifestate de organizațiile societății civile, cele mai frecvente s-au referit la lipsa capacității de primire, condiții slabe de primire și/sau probleme privind primirea minorilor neînsoțiți.

În mod similar primirii, au fost înregistrate diverse evoluții în state individuale în ceea ce privește domeniul detenției. În ansamblu, o serie de state UE+ și-au revizuit cadrul legal privind motivele de detenție și punerea sa în practică. Multe state au introdus sau intenționează să introducă noi forme de alternative la detenție, în contextul procedurilor de azil și de returnare. UNHCR și societatea civilă și-au exprimat îngrijorările privind durata și condițiile de detenție și detenția de grupuri vulnerabile într-o serie de state UE+. În această privință, în diferite state UE+ noi prevederi legislative au intrat în vigoare pe parcursul anului 2017 limitând libertatea de circulație sau restricționând șederea persoanelor în etapa de primire. În ansamblu, aceste evoluții au condus la un volum considerabil de jurisprudență națională privind aspecte referitoare la libertatea de circulație și aplicarea detenției în diferite etape ale procedurii de azil.

În 2017, 996 685 de decizii au fost pronunțate în primă instanță în statele UE+. La nivel național, în mod similar situației din anul 2016, Germania a fost țara care a pronunțat cele mai multe decizii (524 185), contabilizând 53 % din toate deciziile din UE+. Alte state care au pronunțat un număr mare de decizii au fost Franța (11 % din totalul UE+, Italia (8 %), Suedia și Austria (6 % fiecare).

În comparație cu 2016, mai puține decizii au fost pronunțate în primă instanță în majoritatea statelor UE+. Cele mai considerabile scăderi s-au înregistrat în Germania (o reducere de 106 900) și în Suedia (o reducere de 34 705). În termeni relativi, printre statele cu peste 1 000 de decizii pronunțate în primă instanță în 2017, cele mai considerabile scăderi au vizat Finlanda și Norvegia (cu 65 % fiecare). În schimb, mult mai multe decizii decât în 2016 au fost emise în Franța (o creștere de aproape 24 000), Austria (cu 13 870 mai multe) și Grecia, unde numărul deciziilor a crescut cu 13 055. Cu privire la deciziile emise în primă instanță, pentru statele care au emis cel puțin 1 000 de decizii în 2017, Elveția a înregistrat cea mai mare rată de recunoaștere a cererilor de azil în ansamblu; 90 % dintre decizii erau pozitive. Rate de recunoaștere relativ mari s-au înregistrat și în Norvegia (71 %), Malta (68 %) și Luxemburg (66 %). În schimb, Republica Cehă a înregistrat cea mai mică rată de recunoaștere de 12 %, urmată de Polonia (25 %), Franța (29 %), Ungaria și Regatul Unit (31 % fiecare).

Diferențele de rate de recunoaștere a cererilor de azil între state sunt rezultatul cetățeniei solicitanților pentru care s-au pronunțat deciziile. De exemplu, în 2017 Franța a avut o rată de recunoaștere a cererilor de azil de 29 % și a pronunțat majoritatea deciziilor pentru cetățeni albanezi, o naționalitate cu o rată

de recunoaștere a cererilor de azil în general foarte scăzută. În schimb Suedia, cu o rată de recunoaștere a cererilor de azil de 90 %, a pronunțat mai mult de o treime din deciziile sale pentru eritreeni, o naționalitate cu nivel foarte ridicat de decizii pozitive în UE+.

Principalele evoluții în statele UE+ cu privire la procedurile în primă instanță au vizat în general măsuri luate în vederea optimizării procesării solicitărilor de protecție internațională, precum și reducerii timpului de procesare.

În 2017, rata de recunoaștere în UE+ de cazuri pentru care s-a pronunțat o decizie de către o curte de apel sau supremă a fost de 35 %, în mod considerabil mult mai mare decât în 2016 (17 %). În comparație cu rata de recunoaștere în primă instanță, se estimează că rata de recunoaștere va fi mai scăzută în procedurile de recurs sau revizuire deoarece aceste cazuri sunt analizate ulterior unei decizii negative pronunțate în primă instanță. Într-adevăr, rata de recunoaștere de către instanța supremă a fost cu 11 % mai mică decât în cazul deciziilor pronunțate în primă instanță, dar aceasta a reprezentat o diferență mult mai mică decât în 2016, ceea ce sugerează că în 2017 un procent ridicat de decizii negative pronunțate în primă instanță s-au transformat în recurs. Printre statele UE+ în care curțile de apel au pronunțat cel puțin 1 000 de decizii, mai mult de jumătate din deciziile pronunțate de o instanță supremă au fost pozitive în Finlanda (65 %), Țările de Jos (58 %), Regatul Unit (57 %) și Austria (56 %).

În 2017, evoluțiile din statele UE+ s-au concentrat pe măsuri de consolidare a eficienței instituționale, accelerare a procedurilor la curtea de apel în vederea gestionării numărului mare de recursuri și revizuire a normelor procedurale (în general revizuirea termenelor-limită de a face recurs). În vederea îmbunătățirii suplimentare a procedurilor de recurs, statele UE+ au implementat, de asemenea, modificări instituționale structurale.

În 2017, s-a observat, de asemenea, că statele UE+ au decentralizat procedurile pentru curtea de apel în vederea îmbunătățirii procedurilor de recurs. În mod similar judecării în primă instanță, au fost luate măsuri pentru a gestiona volumul mare de cazuri pe rol, au fost aplicate măsuri de integrare și s-a folosit tehnologie pentru a susține un proces eficient de luare de decizii.

Furnizarea de informații privind țara de origine (COI) privind un număr extins de țări terțe și teme continuă să fie esențială pentru decizii bine informate, echitabile și bine fondate privind cererile de azil și elaborarea unei politici bazate pe dovezi. În timp ce la nivel UE+, mai puține cereri de azil au fost prezentate în

2017 comparativ cu 2016, cererile au crescut considerabil într-o serie de state UE+ și, în ansamblu, cererile prezentate sunt distribuite în rândul unui număr larg de naționalități, ceea ce rezultă în nevoia permanentă de a avea informații relevante privind țara de origine.

Din punct de vedere al furnizării de COI, pe lângă o gamă largă de publicații periodice realizate de Unități COI cu vechime, multe dintre acestea fiind disponibile prin intermediul portalului EASO COI, unele state au raportat noile, dacă nu chiar primele, rezultate în 2017. În ansamblu, statele UE+ au îmbunătățit în continuare standardele și asigurarea calității produselor COI pe parcursul anului 2017, în timp ce, ca o tendință generală, multe Unități COI naționale s-au angajat într-o formă de colaborare cu omologii lor din alte țări, inclusiv în cadrul Rețelelor EASO COI.

Acquis-ul UE privind azilul include norme privind identificarea furnizării de susținere solicitanților de azil care au nevoie de garanții procedurale speciale (în special ca rezultat al torturii, violului sau oricărei forme de violență psihologică, fizică sau sexuală). Unul dintre grupurile-cheie este reprezentat de minorii neînsoțiți care au nevoie de protecție fără a fi în grija unui adult responsabil.

În 2017, **aproximativ 32 715 copii neînsoțiți (CNI) au solicitat protecție internațională în UE+**, cu jumătate mai mult decât în 2016, procentul de CNI din totalul de solicitanți de azil fiind de 4 %. Mai mult de trei treimi din toți CNI au prezentat cereri în cinci state UE+: Italia, Germania, Grecia, Regatul Unit și Suedia.

Prezența minorilor neînsoțiți a declanșat o serie de evoluții în statele UE+. Acestea au inclus, în special, stabilirea și îmbunătățirea de metode de primire și de asistență alternativă specializate, revizuirea normelor pentru numirea de tutori și aranjamente procedurale privind evaluarea și securizarea interesului suprem al copilului. În mod similar, centrele și serviciile de primire specializate au constituit centrul evoluțiilor privind alte grupuri vulnerabile, multe țări creând centre specializate, precum și mecanisme pentru identificare și referire. Societatea civilă a subliniat că în continuare sunt necesare eforturi pentru ca asistența furnizată să fie cuprinzătoare, în conformitate cu standardele stabilite, și să asigure identificarea timpurie a vulnerabilității în practică.

Persoanele cărora li s-a acordat o formă de protecție internațională într-un stat UE+ pot beneficia de o serie de drepturi și beneficii în baza acestui statut. Drepturile specifice acordate beneficiarilor protecției internaționale sunt, de obicei, prevăzute în legislația și politicile naționale, deseori ca parte a unor planuri de integrare la scară mai mare privind categorii multiple de resortisanți din

terțe țări, și integrate în politici de migrare naționale unde acestea au fost definite la nivel național. Multe țări au adoptat planuri și strategii de integrare națională la nivel național, în timp ce altele au modificat instrumentele existente, deseori introducând cursuri de integrare și mecanisme de integrare pe piața forței de muncă. Acest lucru promovează posibilitatea pentru beneficiarii de protecție internațională de a-și câștiga traiul, în timp ce în anumite cazuri accesul la indemnizații a fost redus.

Politicile și măsurile de returnare au câștigat o importanță majoră pe parcursul anului 2017 în rândul statelor UE+. Deși acestea au legătură cu contextul general privind migrația, în lumina numărului în creștere de cereri respinse și de posibilele persoane returnate, diverse țări au adoptat noi prevederi legislative pentru a facilita procedurile de returnare. Pe lângă susținerea obișnuită furnizată sub formă de returnare voluntară asistată care a fost, de asemenea, amplificată, măsurile adoptate au vizat, printre altele, aplicarea deciziilor de returnare și au reglementat perioada anterioară plecării.

Pe parcursul anului 2017, majoritatea UE+ au promovat inițiative de returnare voluntară asistată sub diverse forme: financiar, prin campanii de informare, implicându-se direct în activitățile de returnare, furnizând asistență altor actori, precum Organizația Internațională pentru Migrație (OIM) sau organizații ale societății civile.

the 1990s, the number of people in the UK who are aged 65 and over has increased from 10.5 million to 13.5 million (1990–2000) (ONS 2001).

There is a growing awareness of the need to address the health care needs of the elderly population. The Department of Health (2000) has set out a strategy for the NHS to meet the needs of the elderly population. This strategy is based on the following principles:

- To ensure that the NHS is able to meet the needs of the elderly population.
- To ensure that the NHS is able to meet the needs of the elderly population in a cost-effective manner.
- To ensure that the NHS is able to meet the needs of the elderly population in a way that is consistent with the values of the NHS.

The NHS is currently facing a number of challenges in meeting these objectives. These challenges include:

- An increasing number of people aged 65 and over.
- An increasing number of people aged 65 and over who are in poor health.
- An increasing number of people aged 65 and over who are in long-term care.

The NHS is currently facing a number of challenges in meeting these objectives. These challenges include:

- An increasing number of people aged 65 and over.
- An increasing number of people aged 65 and over who are in poor health.
- An increasing number of people aged 65 and over who are in long-term care.

The NHS is currently facing a number of challenges in meeting these objectives. These challenges include:

- An increasing number of people aged 65 and over.
- An increasing number of people aged 65 and over who are in poor health.
- An increasing number of people aged 65 and over who are in long-term care.

The NHS is currently facing a number of challenges in meeting these objectives. These challenges include:

- An increasing number of people aged 65 and over.
- An increasing number of people aged 65 and over who are in poor health.
- An increasing number of people aged 65 and over who are in long-term care.

The NHS is currently facing a number of challenges in meeting these objectives. These challenges include:

- An increasing number of people aged 65 and over.
- An increasing number of people aged 65 and over who are in poor health.
- An increasing number of people aged 65 and over who are in long-term care.